

Geheimen van de schoenenclub

Vertaald door Maya Denneman

Beth Harbison

Geheimen van de
schoenenclub

TRUTH & DARE

Eerder verscheen van Beth Harbison bij Truth & Dare:

De schoenenclub

EERLIJKE BOEKEN MET LEF

Oorspronkelijke titel: *Secrets of a Shoe Addict*
Oorspronkelijke uitgave © 2008 by Beth Harbison
Oorspronkelijke uitgever: St. Martin's Press, LLC
Nederlandse vertaling © 2009 Maya Denneman en
Truth & Dare / FMB uitgevers, Amsterdam

*Truth & Dare is een imprint van FMB uitgevers,
onderdeel van Foreign Media Group*

Omslagontwerp: Mariska Cock
Foto auteur: John Harbison
Typografie en zetwerk: Peter de Lange, FMB uitgevers

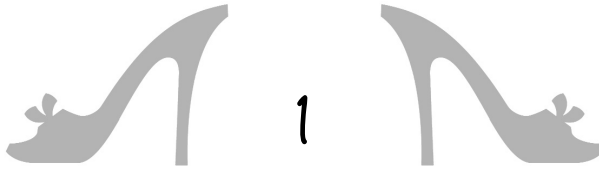
ISBN 978 90 499 9863 9

NUR 302

www.truthanddare.nl
www.fmbuitgevers.nl

Voor de man die absoluut de liefde van mijn leven is
en de beste vriend en echtgenoot die een vrouw
zich maar kan wensen,
John Harbison.

En voor mijn kinderen, Paige en Jack Harbison,
op wie ik ontzettend trots ben.

Het was helemaal niet de bedoeling geweest dat Loreen Murphy in Las Vegas een mannelijke prostitué inhuurde. Het was allemaal één groot, stom en duur misverstand.

De avond was redelijk normaal begonnen. Er waren geen zichtbare vreemde samenstanden van sterren, er zat geen statische elektriciteit in de lucht, niets wat waarschuwde voor de vreemde dingen die er stonden te gebeuren.

Ze was samen met andere ouders – vooral moeders – van leden van de muziekbond van Tuckerman Elementary School uit Travilah, Maryland, in Las Vegas, waar de kinderen meededen aan een nationale strijd om de beste schoolband. Loreen had als penningmeester van de ouderraad een deal gemaakt met de luchtvaartmaatschappij en een aantal hotels in Las Vegas, zodat de ouders, broertjes en zusjes bij de wedstrijd konden zijn.

En alles was prima verlopen tot aan het moment waarop ze de kleine muzikantjes die de derde prijs hadden gewonnen, hadden ingestopt en hen hadden toevertrouwd aan een oppas die een beetje op Joan Crawford leek maar door middel van haar legitimatie had bewezen dat ze bij het hotel in dienst was.

Erop vertrouwend dat hun kinderen in goede handen waren, gingen Loreen en haar mede-ouderraadsleden – Abbey Walsh (vice-voorzitter van de ouderraad en de echtgenote van de predikant van de plaatselijke methodistische kerk) en Tiffany Dreyer (voorzitter van de ouderraad) – naar het casino beneden om wat op de goedkope fruitmachines te spelen en gratis margarita's van de hotelbar te drinken.

Loreens leven nam een andere wending toen ze op het idee kwam te pauzeren na een uur vol fruitmachines en gratis drankjes en even

rond te lopen zodat ze geen last zou krijgen van een fruitmachine-arm, of hoe je een blessure ook noemde die je kreeg als je te lang achter de eenarmige bandiet zat.

Bovendien had ze vijftientig dollar gereserveerd voor het gokken, en volgens het bonnetje dat het geavanceerde apparaat net had uitgespuugd, had ze nog maar tien dollar over. Ze had besloten dat wanneer dat geld op was, voor haar de avond voorbij zou zijn.

‘Weet je zeker dat je niet met me meegaat om rond te kijken?’ vroeg ze aan Tiffany. Ze waren vriendinnen sinds hun kinderen allebei een pot lijm hadden gegeten in het klaslokaal van juffrouw Kelpy, de juf van groep drie, en het er een halfuur later in de rij in de kantine weer uit hadden gegooid.

‘Absoluut.’ Tiffany hield haar babyblauwe ogen strak op de machine voor zich gericht. ‘Ik heb bijna twee uur in deze machine geïnvesteerd. Die jackpot zit eraan te komen, ik vóél het.’

‘Je weet dat een gokverslaving op deze manier begint?’

Tiffany knikte en tikte met haar glas tegen dat van Loreen, die ermee onderweg was naar de bar. ‘Hetzelfde geldt voor een alcoholverslaving.’

‘Touché.’

Loreen baande zich een weg door de menigte; honderden mensen die ze nooit zou leren kennen. Het gevoel van vrijheid was verfrissend. Jacob was veilig bij de oppas en Loreen, wier echtscheiding over een maand officieel zou zijn, was voor het eerst in elf jaar een vrijgezel op de versiertoe.

Robert, de man die binnenkort haar ex-man zou worden, vond dat ze een controlfreak was die zich te veel op haar kind concentreerde en te weinig op haar eigen leven. Nou, daar zou ze vanavond verandering in brengen.

In de lobby van het Gilded Palace stikte het van de mensen, marmeren zuilen en grote palmbomen in potten. De achtergrondmuziek die ergens ver weg uit boxen klonk, gaf de ambiance precies genoeg vaagheid om haar het gevoel te geven dat dit het leven van iemand anders was en dat ze vrij was om ermee te doen wat ze wilde.

Dáár was het fout gegaan.

Toen Rod – zo bleek hij te heten, of dat zei hij tenminste – ging

zitten en tegen haar begon te praten, dacht ze eerst dat het om een weddenschap met zijn dronken vrienden moest gaan, die zich ongetwijfeld ergens achter een van die gouden Korinthische zuilen of enorme potplanten verscholen.

Maar als hij dronken vrienden bij zich had, verstoppen die zich wel erg lang. En Loreen was trouwens ook weer niet zo onaantrekkelijk dat zo'n weddenschap grappig genoeg zou zijn voor een stelletje eikels. Ze was alleen... ze zag eruit als een moeder.

Geen lekker stuk, gewoon een moeder.

Haar donkere haar was wat van de jeugdige glans verloren en had het model van een soort hopeloos fletsbruin pagekapsel. Het maakte niet uit waar ze het liet knippen of welke plaatjes ze meenam, ze kwam altijd met dezelfde onverzorgde moeder-look de kapsalon weer uit.

Gepaard met het advies van de kapster dat ze 'gewoon een ander gezicht had en haar er niet uit kon laten zien als tv-actrice X of filmster Y – vul maar in – maar dat dit in principe hetzelfde kapsel was...'

Met andere woorden: je zult nooit zo'n lekker ding worden, schat. Geef het maar op.

En het was waar. Ook had Loreen een beetje last van zwangerschapsvet... negen jaar na de zwangerschap. Haar kont was aanzienlijk dikker dan de laatste keer dat ze vrijgezel was geweest. Haar hoog getailleerde spijkerbroek hield alles vrij goed bij elkaar – iemand die haar vanaf de andere kant van de ruimte aan zou wijzen zou het niet over 'die dikke vrouw daar' hebben – maar haar lijf was ook niet bepaald strak te noemen. En ook onder de gordel had ze een duidelijke vetrol waar ze maar niet vanaf kwam. Niet zonder een streng dieet van wortels, bleekselderij en Pilates tenminste.

Maar Rod keek naar haar alsof ze zo van de omslag van de bikini-editie van *Sports Illustrated* kwam stappen.

Achteraf gezien had dat op zichzelf waarschijnlijk al argwaan moeten wekken.

'Drink je margarita?' Hij knikte richting haar glas en glimlachte. Door de manier waarop hij zijn mond krulde en spierwitte tanden vertoonde, leek hij op een levensechte filmster. 'Een mooie meid als jij verdient wel iets specialers.'

Het was een ontzettend suffe openingszin en dat wist ze, maar het bezorgde haar evengoed een kick. ‘Nou...’ Ze slikte een boer in en hoopte dat hij het niet merkte. ‘Er zit een scheutje Grand Marnier in.’

‘Aha. Dus het heeft een vleugje klasse, net als jij.’ Hij glimlachte weer. ‘Ik heet trouwens Rod.’

‘Loreen Murphy.’ Het was niet alleen oerdom om haar achternaam aan een volkomen onbekende te geven, ze stak ook nog eens haar hand uit als een enorme malloot. ‘Aangenaam.’

Hij bracht haar hand naar zijn lippen en kustte de rug zonder haar blik los te laten, net als Leonardo DiCaprio bij Kate Winslet deed in *Titanic*. ‘Waar kom je vandaan, Loreen?’

‘Is het zo duidelijk dat ik niet uit de buurt kom?’

Hij lachte. ‘Je ziet er veel te gelukkig uit om hier vandaan te komen.’

‘Ik kom uit Maryland.’

‘En wat doe je in Maryland?’

‘Ik ben makelaar.’ En penningmeester van de ouderraad en moeder en binnenkort ex-vrouw en nog veel meer makkelijk in een hokje te plaatsen labels.

Hij leek onder de indruk. ‘Zelf je uren bepalen en van elke deal een beetje meesnoepen. Goed voor mekaar.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Het is hollen of stilstaan.’

‘En waarom ben je vanavond hier? *Business or pleasure?*’

‘Pleasure.’ Ze glimlachte. Dat was zo. Het was best fijn om alles even helemaal los te laten. Misschien had Robert toch gelijk. Een beetje dan. ‘Vanavond ga ik alleen maar plezier maken.’

Rod grinnikte charmant en knikte goedkeurend. ‘Kun je daar gezelschap bij gebruiken, Loreen?’

Eén bizar moment was ze tien jaar jonger, een aanstaande scheiding lichter en vrij om te flirten. Het voelde super. Ze nam nog een slok van haar drankje. ‘Dat weet ik niet. Bied jij dat aan dan?’

‘Reken maar van yes, Loreen.’

Niet te geloven dat dit heerlijke stuk haar wilde versieren! Zoiets gebeurde thuis nooit!

Pak aan, Robert.

Vorige week had Jacob haar verteld dat een vriendin van Robert mee had gegeten.

Dus met dat onaangename nieuwtje in gedachten: waarom ook niet? Rod was wat haar betrof een geschenk uit de hemel. En waarom hij in haar geïnteresseerd zou zijn? Nou, waarom niet? Ze was bepaald geen supermodel, maar ze was ook niet lelijk. In haar tijd hadden zat jongens haar willen versieren. Het was nu al een tijdje niet gebeurd, maar misschien was dit wel de eerste keer dat ze ontspannen – en anoniem – genoeg was om uit te stralen dat ze beschikbaar was.

‘Dat lijkt me wel wat,’ zei ze lachend. Van alle kanten keken vrouwen met overduidelijke afgunst toe en Loreen vond dat wel leuk. ‘Dus zeg maar tegen al die andere vrouwen dat je bezet bent.’

Hij knikte. ‘Komt voor elkaar.’

Ze was bang dat hij er de grap niet van in zou zien en zou denken dat ze nu al jaloers was, dus was ze blij met zijn reactie. ‘Nou, ik voel me vereerd.’

Robert was verdergegaan met zijn leven. Nu deed zij hetzelfde.

Al was het misschien maar voor een paar minuten.

‘Het genoegen is geheel aan mijn kant.’ Rod trok een perfecte wenkbrauw boven een lichtblauw oog op.

Nu ze erover nadacht, waren zijn wenkbrauwen eigenlijk zo perfect dat hij ze vast epileerde. Dat was licht verontrustend. Maar aan de andere kant: als ze naar zijn dodelijke glimlach keek, maakte dat niets meer uit.

‘Hou je van champagne, Loreen?’

‘Hangt ervan af wat je met champagne bedoelt. Ik heb nog nooit het echte spul gedronken.’ Dat was waar. Haar ervaring ermee was beperkt tot het soort dat naar gesmolten ijslolly’s smaakte en dat je gebruikte om je koffie zoeter te maken. Maar de grote hoeveelheid tequila van vanavond had haar zelfvertrouwen een zetje gegeven en versoepelde haar onbeholpen geflirt. ‘Hooft dat bij de deal, Rod?’

‘Natuurlijk, als je dat wilt. Het menu is altijd à la carte.’ Hij seinde met een hooghartige beweging naar de barkeeper en zei: ‘Piper.’ Daarna wendde hij zich weer tot Loreen. ‘Dus je bent champagne-maagd? En ik heb de eer je te ontmoagden.’

Ze glimlachte. Ze werd er zelfs bijna opgewonden van. ‘Doe je wel voorzichtig met me?’

‘Wat jij wilt.’ Hij glimlachte en de barkeeper zette twee hoge, falische champagneglazen op de bar en schonk er een goudkleurige vloeistof met bubbeltjes in.

‘Dank je, Piper,’ zei Loreen tegen de man.

Rod grinnikte weer. ‘Je bent echt’ – hij tikte met zijn glas tegen het hare – ‘heel schattig.’

‘En jij ook!’ floepte ze er iets te enthousiast uit. In een misplaatste poging de coole waardigheid die ze nastreefde terug te krijgen, zei ze: ‘Voor zo’n jong iemand, bedoel ik.’ O, dat was dom. Erg onhandig. En het leek er niet op dat ze zichzelf op tijd tegen kon houden. ‘Hoe oud ben je eigenlijk?’

Hij keek haar heel serieus aan. ‘Ongeveer net zo oud als jij denk ik. Ik ben vierentwintig.’

‘Gladjes hoor, Rod. Echt goed.’

Hij keek haar argeloos aan. ‘Hoezo?’

‘Ik ben geen vierentwintig,’ zei ze, waarna ze een grote slok champagne nam. ‘En dat weet je.’

‘Drieëntwintig dan?’ gokte hij, waarna hij zogenaamd geschrokken zijn wenkbrauwen optrok. ‘Jónger nog? Zeg me dat ik niet zojuist een drankje heb gekocht voor een minderjarige lolita.’

‘Je bent goed, erg goed.’ Loreen glimlachte en nam nog een slokje van de champagne. Het was heel lichte wijn. Net gezoet gemberbier. Maar hé, als dit was wat je dronk als je iets te vieren had, deed ze het er wel mee, want ze had echt iets te vieren. ‘Dit is leuk.’

Hij knikte en keek haar diep in de ogen. ‘Wat gaan we doen? Of kan ik beter vragen wannéér?’

Het zou de uitgelezen gelegenheid zijn geweest om iets geraffineerds en gevats te zeggen, maar ze kon blijkbaar even geen contact leggen met Myrna Loy. ‘Ik... weet het niet.’

‘Wat privacy zou natuurlijk wel fijn zijn.’

Mmm. Hij kon boter laten smelten met zijn stem.

Trouwens, zijn stem – of zijn babyblauwe ogen voorzien van lange wimpers of misschien die glanzende bos met donker haar waar ze dolgraag haar vingers door wilde halen – liet echt iets smel-

ten diep vanbinnen in de al heel lang koude onderbuik van Loreen.

En hij wilde alleen met haar zijn!

Dit was een avond die ze nooit meer zou vergeten.

‘Privacy zou fijn zijn,’ zei ze en ze giechelde omdat de champagnebubbels écht in haar neus kietelden, wat die mokkeltjes in oude films altijd zeiden.

‘Ik heb boven een kamer... tenzij je liever naar jouw kamer gaat?’

Ze zag de gezichten van de oppas en de kinderen al voor zich en lachte. ‘Laten we maar naar jouw kamer gaan.’

‘Goed.’ Hij stak een hand uit en hielp haar van haar kruk. ‘Wil je de fles naar boven laten brengen?’ vroeg hij aan de barkeeper.

‘Jij en Piper kennen elkaar?’

Even keek hij haar niet-begrijpend aan. Toen glimlachte hij. ‘Je doet het weer. Ja, Roger en ik werken hier allebei al heel lang.’

‘Aha.’ Ze had zich niet gerealiseerd dat Rod hier werkte, maar ze had al zo veel domme dingen gezegd dat ze daar geen schepje bovenop wilde doen door te vragen wat hij precies deed, voor het geval dat op de een of andere manier overduidelijk was. ‘Hoe lang werk je hier al dan?’

‘In dit hotel of in deze stad?’

‘Eh... Ik...’ Het kon haar niet zo veel schelen. ‘In het hotel.’

‘O, ongeveer anderhalf jaar nu.’

Alleen iemand van vierentwintig kon dat lang vinden. ‘Bevalt het?’

‘Ik ontmoet beeldschone vrouwen zoals jij. Leuker kan toch niet?’

Ze had makkelijk kunnen blijven hangen bij dat meervoud – beeldschone vrouwén – maar omdat dit geen echte relatie was, liet ze het varen en vatte het gewoon op als een compliment. ‘Je bent een slijmbal.’

‘Nee, ik meen het.’ Hij hield haar tegen en keek haar aan. ‘Echt.’

Ze voelde de warmte naar haar wangen stijgen. ‘Dank je.’

Hij drukte op het knopje van de lift en ze zweefden omhoog naar een suite op de bovenste verdieping. Ramen die uitkeken op de noorderlichtachtige gloed van Las Vegas besloegen een hele muur. Het was betoverend.

Loreen stond voor het raam naar de grote gitaar te kijken die je

altijd in films ziet, toen Rod achter haar kwam staan en zijn armen om haar heen sloeg. ‘Vind je het wat?’

‘Prachtig. Ik zou hier voor de rest van mijn leven elke avond naar kunnen kijken.’ Zodra Loreen de woorden had gezegd, be kroop haar het gevoel dat deze knappe vreemdeling best een seriemoordeenaar zou kunnen zijn die haar wilde vermoorden, en hoewel hij het als enige zou weten, zouden haar laatste woorden wel heel ironisch door de tijd weerklinken.

Er werd op de deur geklopt en Rod ging ernaartoe, mompelde wat en kwam de kamer weer in met een emmer ijs, een fles en twee champagneglazen.

Toen hij de champagne inschonk, las Loreen het etiket: PIPER-HEIDSIECK. O, shit. Rod had niet de barkeeper Piper genoemd, maar de champagne.

Maar zij had zich belachelijk gemaakt door de beste man Piper te noemen en, nog erger, dat erg gevat van zichzelf gevonden.

Gelukkig leek Rod te denken dat ze een grapje maakte en hij had zelfs gezegd dat hij haar schattig vond. Dus... ze kwam ermee weg.

‘Wat aardig van Piper om nog wat Piper naar boven te laten brengen,’ zei ze, wetende dat het armzalig was, maar tegelijkertijd niet in staat iets anders te bedenken.

Rod liep naar Loreen toe, pakte voorzichtig haar glas uit haar handen en zette het op het bijzettafeltje naast de sofa. ‘Ik heb nu lang genoeg gewacht,’ zei hij en hij bracht zijn mond naar de hare.

Ze kreeg niet de tijd om zenuwachtig te worden. Hij sloeg gewoon zijn slag.

Nooit, nooit was ze op deze manier gekust. Haar hele lichaam tintelde, van haar hoofd langs haar ruggengraat en zo naar het centrum van haar wezen. Rod kleedde haar langzaam uit, zo langzaam dat zelfs de langs haar huid glijdende stof aanvoelde als een streling.

Hij wist precies waar hij een vrouw moest aanraken, vond gevoelige plekje s waarvan ze niet eens wist dat ze ze had, bracht haar keer op keer tot op het randje van extase, waarna hij precies lang genoeg afstand nam om haar het te laten uitschreeuwen van verlangen.

Tegen de tijd dat hij tot het echte werk overging, wilde ze het liever dan ze ooit iets gewild had in haar leven.

Ze had geen idee hoe lang het duurde. Misschien een uur, misschien wel vijf, maar de tijd die Loreen met Rod doorbracht was zo intens dat zijn abrupte terugtrekking aan het einde als een schok kwam.

‘O, shit.’

Het was niet bepaald de romantische afloop die ze in gedachten had. ‘Wat is er?’

‘Verdomme, het condoom is gescheurd.’

‘Wat?’

‘Ik zei dat het con-doom is ge-scheurd.’ Rod klonk ineens als een zevenjarig jochie dat een ruit had ingegooid met een honkbal.

Weg was de stoere macho.

Maar Loreens eerste reactie was opluchting. Die ‘o, shit’ was niet omdat hij zich net gerealiseerd had wat hij had gedaan, en met wie, en daar spijt van had. ‘Is het condoom gescheurd?’ herhaalde ze om te proberen te begrijpen wat hij eigenlijk zei.

‘Ja.’ Hij deed zijn handen omhoog. ‘Fuck.’

Ze slikte de neiging om ‘volgens mij hebben we dat net gedaan’ te zeggen in en vroeg in plaats daarvan: ‘Weet je het zeker?’

Hij knikte. ‘Ik heb dit vaak genoeg gedaan om te weten wanneer er een probleem is, en dit is er een.’

Er viel een drukkende stilte.

‘Ben je getest?’ vroeg Loreen. Haar eerdere opluchting werd met grote snelheid vervangen door paniek toen de implicaties tot haar doordrongen. Tijdens een vrijpartij met een onbekende was het condoom gescheurd en waren allerlei potentiële ziektes en bacteriën rechtstreeks op haar kwetsbaarste delen losgelaten. Op haar pols opensnijden en over een petrischaaltje wrijven na was dit bacterieel gezien het gevaarlijkste wat je kon doen.

‘Ik word elke maand getest,’ zei Rod. ‘En jij?’

‘Ik heb al een jaar geen seks gehad.’

Hij knikte alsof dat hem niet verbaasde. ‘Ja. Maar ben je getest?’

Die ‘ja’ was beledigend. ‘Mijn huisarts heeft die test gedaan,’ zei ze, ‘tegelijk met zo’n beetje elke andere medische test, vorig jaar toen ik maar niet van de griep afkwam. Hij was negatief.’

Van opluchting zakten zijn schouders een stukje.

Ze wachtte even en toen hij er niet zelf mee kwam, gaf ze hem een zetje: ‘En jóúw tests?’

Dat wuifde hij weg alsof het een domme vraag was. ‘Allemaal negatief. We hebben hier een heel goeie arts die ons zeer grondig onderzoekt.’

‘Wat een super-CAO.’

‘Dat moet volgens de wet.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘En qua zwangerschap? Gebruik je iets?’

Dit afgelopen jaar? Met die enorme kans dat ze met iemand naar bed zou gaan zonder dat dat van tevoren gepland was? Onwaarschijnlijk. Maar goed dat ze geen kinderen meer kon krijgen. ‘Na de geboorte van mijn zoon heb ik mijn eileiders dicht laten maken,’ loog ze. Dat was makkelijker dan uitleggen dat ze gewoon niet zwanger kon worden, dat jaren proberen met Robert dat met absolute zekerheid had bewezen en dat ze zich daardoor aan de kindertijd van haar enige zoon vastklampte alsof het een reddingsloep op een oceaan was.

‘Maar goed ook.’ Rod liet een droog lachje horen. ‘Een zwangerschap kun je vast niet gebruiken.’

‘Precies,’ stemde ze in, uit beleefdheid. Maar... wat bedoelde hij daarmee? Dat zij het niet kon gebruiken? Ook al was het waar, waarom klonken zijn woorden dan zo afstandelijk? Oké, ze kenden elkaar niet en ze zou hier zéker niet zwanger van raken, maar toch... Wat een lul.

Ach, ze zocht er waarschijnlijk veel te veel achter. Ze had een rare avond gehad, een onenightstand! Voor het eerst in haar leven! Dat was niets voor haar. En ze was nog steeds op stap, ook al was het al – ze keek naar de groene gloed van de digitale wekker op het nachtkastje – 23.36 uur.

O jee, ze moest gaan. Ze vroegen zich vast af waar ze was.

‘Ik moet rennen,’ zei ze en dat bedoelde ze letterlijk. Ze gooide de dekens van zich af en begon de verduisterde kamer rond te rennen terwijl ze haar kleren verzamelde.

‘Weet je het zeker? Ik ben nog een paar uur beschikbaar. En ik heb het geweldig naar mijn zin gehad met je,’ zei Rod, en terug was het aangename, sexy stemgeluid dat haar in eerste instantie zo had

aangetrokken. Hij pakte haar pols vast, trok haar naar zich toe en kuste haar intens. Als het niet zo laat was, zou ze zo weer met hem op het bed zijn gevallen.

‘Ik ook,’ zei ze, terwijl ze wilde dat ze iets scherpzinnigers – iets gedenkwaardigers – kon bedenken dan louter instemming.

‘Misschien een andere keer, dan.’ Zijn hand bewoog over haar rug en veroorzaakte een spoor van tintelingen waar hij haar aanraakte.

‘Ik kom hier niet vaak,’ zei ze tegen hem en ze trok zich los. Ze moest zich aankleden en weggaan, hoe goed het ook voelde om zijn handen op haar lijf te hebben.

‘Nou ja, als je hier nog eens bent,’ zei Rod, terwijl hij zijn spijkerbroek aantrok en zich met de knoop los aanlokkelijk naar haar toe draaide, ‘weet je me te vinden.’

Ze knikte en lachte. ‘Beneden in de bar?’ Het was een grapje.

Hij knikte. Hij maakte geen grapje. ‘Tenzij ik al aan het werk ben.’

‘O.’ Oké, dus hij hing constant in die bar rond? En hij kon met zekerheid zeggen dat hij daar op een nog onbekend moment in de toekomst zou zijn?

Er klopte hier iets niet.

‘Leg het geld maar op de ladekast, schatje.’ Hij was zijn overhemd aan het dichtknopen en vertoonde niet eens een spoortje van een glimlach toen hij het zei.

Maar Loreen moest lachen. Omdat... het wel een grapje moest zijn.

‘Is dat niet mijn tekst?’ Ze probeerde de sfeer luchtig te houden, maar evengoed... ieuw! Ze vond het geen leuk grapje. Het was ook niet echt grappig, wie het ook zei.

Rod keek haar verward aan. ‘Sorry?’

‘O, niets. Ik maakte maar een geintje.’ Net als jij...

Toch?

Hij glimlachte miniem en gebaarde met een hand die ineens een beetje slap leek. Iets minder mannelijk dan hij eerder was geweest. ‘Ja, deze kast dus.’ Hij wees ernaar en liep de badkamer in. ‘En doe er honderdveertig voor de champagne bij.’

O god. Hij maakte geen geintje. Hij was... Ze had net... O god, ze had een mannelijke prostituee ingehuurd. Hoe had dit in gods-

naam kunnen gebeuren? Ze dacht terug aan hun gesprek en probeerde erachter te komen waar de communicatiestoring had plaatsgevonden.

‘Kun je daar gezelschap bij gebruiken, Loreen?’

Wat had ze geantwoord? O. ‘Bied jij dat aan dan?’ Een onschuldige vraag. Flirterig. Niet een echt voorstel.

‘Reken maar van yes, Loreen,’ had hij gezegd.

Wat een trut! Waarom had ze dit niet eerder doorgehad?

‘Loreen?’

Ze schrok op uit haar gedachten. ‘Ja?’

‘Is er iets?’

‘Nee!’ zei ze iets te snel. ‘Ik... ik realiseerde me net dat we het niet gehad hadden over...’

Hij keek haar met tot spleetjes geknepen ogen aan. Ineens zag hij er veel minder sexy uit. ‘Waar hebben we het niet over gehad, Loreen?’

‘De prijs.’ Het klonk als een vraag. Van een piepklein persootje. Ze kon het woord amper uit haar strot krijgen.

Zijn frons ontspande een fractie. ‘Aha. Toen je er niet naar vroeg, dacht ik dat je een vaste klant was en ik me je om de een of andere reden niet meer herinnerde.’

Geweldig. Niet alleen was al dat geslijm een spelletje geweest, hij dacht ook nog dat ze iemand was die regelmatig voor seks betaalde.

Seks met hém.

Die gozer dacht daadwerkelijk dat hij haar eerder had geneukt – misschien zelfs meerdere keren – en haar was vergeten. En hij vond dat dat er niet echt toe deed. Alsof... het haar niet zou kwetsen?

Ze was onthutst. ‘Nee,’ zei ze koeltjes. Dus dat was de reden waarom hij naar haar keek alsof ze een badpakkenmodel was. Maar het was belachelijk om boos te worden op een prostitué omdat hij uit beleefdheid leugentjes om bestwil had verteld. Het was allemaal zo verwarrend.

Ze moest hier weg.

‘Het is één mille.’ Hij smeerde Extra Whitening-tandpasta op zijn tandenborstel en begon verwoed te poetsen, waarschijnlijk om alle DNA-sporen van Loreen te verwijderen zodat hij weer fris en schoon was voor de volgende zielige stumper die voorbijkwam.

‘Sorry, ik weet niet... Hoeveel is dat?’

Hij spuugde tandpastaschuim in de wasbak, spoelde met water en spuugde weer. Hij werd met de seconde minder aantrekkelijk. ‘Duizend dollar,’ zei hij, waarna hij de handdoek van het chromen rek pakte en zijn gezicht depte. ‘Plus de champagne, zoals ik net al zei.’

Haar hart zat plotseling in haar keel. Duizend dollar.

Die drie uur hadden haar 333 dollar per uur gekost. Sinds Moederdag zes jaar geleden was ze niet meer naar een masseur geweest omdat ze de zestig dollar per uur niet kon betalen. Ze ging echt geen drie keer 333 dollar per uur betalen voor seks met deze vent. Lieve hemel, ze had hém nota bene een pijpbeurt gegeven.

Hij moest wel een geintje maken.

Maar dit was niet een man die geintjes maakte.

Het was een zakenman.

En ze moest op de een of andere manier duizend dollar ophoesten, en snel.